

Jairos. Nic o tom člověku nevíme, víme jen, že se jednalo o osobu vysoce postavenou v židovstvu. Představený synagogy, asi předseda synagogální rady. Vážená, vlivná a známá osoba. Ne nadarmo překládají králíci: kníže. Kníže školy.

Tomuto knížeti umírá dcera, skoro ještě dítě. A i když je to dcera knížete, před smrtí jsme si přece všichni rovni. Smrt dcery tak významného židovského činovníka by lidmi určitě pěkně otrásla. A nepochybně musel mít tento případ velkou publicitu, jak ostatně naznačuje další sled událostí.

Toto židovské kníže však udělá něco velmi neurozeného a neknížecího. Přijde za Ježíšem, prostým potulným kazatelem a na kolenu jej prosí o pomoc. Padá na kolena před někým, kdo se s ním svou urozeností ani původem nemůže rovnat. Jeho poklek nicméně jasně ukazuje, že ví, že u něj je pomoc v krajní nouzi.

Kdo Ježíš je, to mu ještě patrně známo není. Ten vznešený člověk Pána nijak neosloví. Ani Pane, ani Mistře. On prostě v této chvíli jen ví, že tento muž je obdařen velkou mocí a pomůže. A možná taky mu ta zlá zkušenost nebezpečí ztráty vlastního dítěte trochu rozšířila obzor a pohled na svět. „Má dcerka umírá. Pojď, vlož na ni ruce, aby byla zachráněna a žila!“ Až nás takový projev víry šokuje. On ale pevně věří, že Ježíš takovou moc má. Tak jednoduché a prosté je jeho očekávání. A Ježíš ho nezpovídá ani nikterak nezkouší. Prostě vyslyší jeho prosbu, vstane a spolu s učedníky zamíří do jeho domu. Přijímá jeho úpěnlivou žádost bez jakéhokoli komentáře. Pomoc prosícímu člověk pro něj vždy byla a je samozřejmou věcí. Jeho kroky vedou vždy tam, kde je naléhavá lidská potřeba, ale taky bolest, trápení, strach i beznaděj. Všude tam je jeho místo a stejně je tomu i v tomto prakticky už ztraceném a beznadějném případě. Ježíš ale jde i tam, kde se zdá, že už lidé nemají v co doufat. To je přece ta nejlepší zpráva jaké se nám o Ježíši může dostat. On je přece ten, který jde za námi, který koná cestu do našeho středu. Je nám blíže nežli si myslíme a může pomoci i tam, kde jsou naše dobré vyhlídky takřka zanedbatelné. Jde tam, kde se bojíme o život nejbližších lidí.

Ještě nežli Pán dojde do knížecího domu, sledujeme další epizodu, která jen potvrzuje, jak jej lidé moc potřebují. On ještě není v cíli, a už se na něj tlačí další potřebný. Jakoby zde cílem Ježíšovým nebyl nějaký bod B do kterého jde, ale už vlastně jen sama jeho cesta naším světem. Těch, kdo jej potřebují je vždy víc, nežli bychom čekali. Tlačí se na něj celý zástup lidí. A spolu s ním se na něj tlačí žena trpící dvanáct let krvácením. Mnoho prostředků už vynaložila na náročnou léčbu, ale zcela zbytečně, nic nepomohlo a nemoc je horší a horší. Ta žena je nejen nemocná, ale taky ponížená a nečistá.

Opět tedy vstupuje na scénu někdo, kdo se odváží hledat pomoc u Ježíše., ačkoli se zdálo, že pomoc není. Ta žena rozpoznala tak jako Jairos, že právě Ježíš je tím, kdo pomůže. Ta žena v této chvíli spojila svou jedinou naději jen s ním. Proto je třeba jen cíp jeho roucha důležitější, nežli cokoli jiného na světě, důležitější nežli všechny jiné naděje a beznaděje. Dotknu – li se alespoň jeho šatu, budu zachráněna. Co si ta žena vlastně o něm myslí ? Co to v ní vězí za podivné představy? Že by už jen dotek Ježíšova oděvu že mohl být léčivý ? Kde se to pohybuje ? Copak Ježíše takové představy neodradí a nepohorší ? Možná by někdo náležitě pravověrný čekal, že ji odhalí, vynadá jí, pošle ji pryč s tím ať laskavě přijde až si ve svých náboženských představách udělá pořádek a pochopí, že to, jak uvažuje je prachobyčejná pohanská magie. Ale Ježíš ne. Jemu její nepravověrné představy nevadí. On si všímá jenom její víry. Její jistota, že jen u Ježíše je pomoc, jen to je jistota zachraňující. Ježíš

pozná, že se kdosi ze zástupu dotkl jeho šatu, pocítí, že z něj vyšla síla a ženě se uleví. A když pak vidí tu ženu tváří v tvář, pronese jen: „Dcero, tvá víra tě zachránila, odejdi v pokoji, uzdravena ze svého trápení.“

Vzpomínám si, že jsme kdysi diskutovali nad textem toho známého spirituálu: „Víra tvá tě uzdraví a všechny rány zhojí...“ A kdosi tvrdil, že je to blud, že přece neuzdravuje naše víra, ale Ježíš sám. Ano, chce – li na tomhle někdo trvat, pak se s ním evangelium nehádá. Jenom trvá na tom, že právě ve víře se setkáváme s Kristem a jeho zachraňující mocí. Tuto ženu kdesi na galilejské ulici nezachránila jen Ježíšova fyzická blízkost. Nezachránilo ji ani to, že se mohla vlastní rukou dotknout jakéhosi textilu. Zachraňující bylo její setkání s ním, setkání s tím, jemuž uvěřila. Ta žena je zdráva, je zachráněna. Toto slovo evokuje mnohem víc, nežli tělesné zdraví. Zaznívá zde přímo slovo spása. Tato bezejmenná žena je zachráněna. Až teprve pozdější tradice ji ztotožnila s Veronikou z Cesareje Filipovy.

I pro nás zde zní osvobozující zpráva. Záleží na tom, zdali se k Ježíši chceme přimknout vírou. Nezáleží na tom, jak moc máme jasno ve všech věroučných otázkách. Nezáleží na dogmatické přesnosti a vyspělosti našeho myšlení víry. Stačí pouhá víra sama. Víra, to je důvěra, že u Krista je pomoc, pokoj a spása. Každý stojíme na cestě víry někde jinde. Někdo je vyspělejší, někdo teprve na začátku. Ale to přece není podstatné. Důležité je, že jdeme za Ježíšem a hledáme u něj pomoc a taky cíl našeho života.

Tato pomoc této ženě byla jen zastávkou na cestě. Vraťme se k představenému synagogy, tedy k onomu knížeti. Ježíšova cesta pokračuje dál. Když do toho domu dorazí, vůbec to nevypadá, že by tam na Ježíše někdo čekal a přijal jej jako vzácného hosta. Dcerka právě zemřela. Tak zní smutná zpráva lidí z Jairova domu. Už není nutno Mistra obtěžovat, je konec. Neproměškal Ježíš kritický čas setkáním s tou ženou?

„Neboj se, jen věř.“ Tohle slyší Jairos. Zase výzva k víře. I tváří v tvář smrti. V domě je už ale vše připraveno k okázalému pohřbu, jak se na knížecí dceru sluší a patří. A všude rozruch, pláč a kvílení. Chystá se honosná oslava smrti, která má přece vždycky nakonec poslední slovo, ať se to nám lidem líbí nebo ne. Ježíš vstoupí do tohoto domu smrti, vstoupí tam, kde jej už nikdo nečeká. Ale on nenaslouchá pohřebním řečem a nebere je ani trochu vážně. Ta dívka neumřela, ale spí!“ Martin Luther to vykládal jako Ježíšův výsměch smrti. Ano, tam kde je Ježíš, je smrt jenom spánkem. Reakcí pohřebních hostů je ovšem výsměch. Co nám to ten člověk říká? Jaký spánek? Je prostě konec a nikdo s tím už nic nenadělá! Jakékoli úšklebky a pohřební mudrování však letí za dveře. On přišel, aby prokázal, že jeho poslání je zastávat se života pro ty, kdo jsou vydáni smrti.

Neprokázal to ale pro ty, kteří by z toho chtěli mít podívanou. Ježíš koná, až teprve je zástup pohřebníků vyhnán a odkázán do patřičných mezí. A tehdy vzal děvče za ruku a ona vstala. Všimněme si, jak je tohle podání krátké a stručné. Nezabíhá do detailů. Nedovíme se nic o tom, o čem snad mluvil s jejím otcem, s matkou i s tou skupinkou lidí včetně tří učedníků.

Jen vzal dívku za ruku a řekl: „Děvče, pravím ti, vstaň.“ Talitha kum. Ta stručnost je i pro nás velmi užitečná. Ona nám má pomoci třeba k tomu, abychom do události nevkládali své komentáře či úvahy, ať už racionální, nebo jindy třeba velmi zbožné. Smíme se zde ujistit o tom, že Ježíš je vítěz nad našimi pohřebními řečmi, nad naší beznadějí, stejně jako i nad smrtí. Dcerka vstala a celý život má před sebou. Mimochodem má dvanáct let, tolik jako trvala nemoc té uzdravené ženy. Dejte jí něco k jídlu a nikomu o tom nepovídejte!

I tento příběh nám zvěstuje skutečnost mnohem hlubší a dalekosáhlejší nežli je jeden navrácený lidský život. Zvěstuje nám, že Ježíš má moc nejen nad smrtí časnou ale taky věčnou. Že ten, kdo jde za ním, ten neumře navěky. Amen.

Modlitba. *Pane Ježíši Kriste, i my jsme potřební a přicházíme k tobě s mnoha těžkostmi, které nás svírají a berou nám radost a pokoj. Ty nás přijímáš i s nimi, nikoho nevyháníš. Prosíme tě, pomáhej nám přimknout se k tobě vírou jako ta žena i ten vznešený muž. Ty nám jdeš vstříc, ty přicházíš na pomoc a už jsi blízko. To je naše naděje. Amen.*